

Fra en vertinnes dagbok

Av Anne Britt Wavold

Mitt første møte med Trondhjems Turistforening

Sommeren 1976 var jeg for første gang på Gjevilvasshytta. Datteren min var 12 måneder den gang. Vi fikk fin velkomst av vertinne Solfrid. På veggen derimot hang et skilt som satte en støkk i meg, «barn under 7 år har ikke adgang på hyttene». Men vertinna kunne berolige oss, den perioden holdt på å ta slutt eller var omtrent slutt. (Tidene har forandret seg.)

Oppholdet på Gjevilvasshytta ble inspirerende for meg og på en måte starten på noe nytt i livet mitt.

Med bakgrunn og erfaring innen flere sider av hotelldrift, sommerjobb på turiststasjon og turistkontor, administrasjon og ledelse av turistkontor, lærerskoleeksamen, samt kjøkkenerfaring som husstell-lærer, følte jeg at en vertinnejobb var som skapt for meg. Sommeren 1977 var datteren min to år, men dessverre for lita til å ha med seg på fjellet i ei hytte. Det gikk enda fire år før alt klaffet, og jeg ble ansatt som vertinne på Nedalshytta. Jeg kan ennå huske og føle iveren og gleden inni meg til å ta fatt.

Sommeren 1981 ble mitt første møte med Trondhjems Turistforenings organisasjon – en organisasjon som etter hvert skulle oppta mye av mi tid, hjerte og tanker, og på mange måter ble mitt store engasjement.

Når jeg skriver dette, har jeg 11 sommersesonger og 10 påskesesonger bak meg. Å summere opp disse årene, er å si at jeg er blitt rik på unike minner, rik på små og store opplevelser, og ikke minst – rik på erfaringer om fjellet, naturen og menneskene.

Men tilbake til sommeren 1981 og Nedalshytta. Hytta og fjellområdene rundt var kjent fra tidligere besøk, men helt sikkert var det her mange ukjente faktorer. Jeg ble mottatt av en glad ungdomsgjeng – fire jenter, en dreng og en kokk på 18 år. Han var også «godt rustet» til jobben – 14 dagers kokeerfaring fra en speiderleir! Men før jeg kom var han godt skolert i turistforeningens kokekunster, så alt gikk bra.

Etter 14 dager med speiderkokken ankom Rita – fargerike Rita – med kokkeutdanning og med teaterblod i årene. Vi var nå en betjening på sju stykker, og vi hadde sommerens høysesong foran oss. Allerede fra første stund innførte jeg såkalte betjeningsmøter. Til å begynne med visste jeg ikke hva som var viktig å snakke om, men å snakke sammen, avklare og oppklare ting før stresset tok til, måtte være riktig.

Arbeidsfellesskapet til oss sju viste seg etter hvert å gå utrolig godt – så godt at det ble tid til mye glede og latter innimellom de harde takene. Det ble over-

skudd til både sang, musikk og diktning. Drengen, Dag Arve, var en meget brukbar gitarist. Rita kokk elsket å spille små sketsjer for oss, og jentene hadde gode sangstemmer. Med det utgangspunktet endte all kreativiteten opp i ideen om en revy for gjestene. Og revy ble det!

Premierekvelden – en fredag i juli – hadde vi flaks. En av gjestene var naturfotografen og journalisten Jon Østeng Hov, og i Adresseavisen to dager senere kunne vi lese:

«Forleden kveld var det stor stas og høy stemning på Nedalshytta. Betjeningen med vertinnen i spissen laget revy for gjestene. Selvlagde viser og sketsjer var blitt produsert over kjøttsuppe og surmelksfromage. Da premieren nærmet seg, var en hektisk nervøsitet påtagelig hos aktørene. Ungpikeinn blusset, smilene ble kanskje litt mer anstrengt etter hvert, og da ryktet ville ha det til at journalister var på vei oppover, brøt svetteperler frem på de implisertes panner. Til stor moro for den som bivånet det hele «bak kulissene». Men hadde man sagt A, måtte man også si B. For ryktene om revyen var sivet ut over hele Sylmassivet, og ruter ble for enkelte omlagt. Nå ble nedalshytta målet.»

Om selv revyen ble dette skrevet:

Det gikk slag i slag med sketsjer, sang og gitarsoloer. Her gjorde de narr av seg selv, harselererte litt med gjestene som de tok på kornet – både svensker, naturfotografer, hestekarere og fotturistene fikk sitt.

Vertinna sjøl serverer middagen, med bl.a. TT-formann Sven Kolstad til bords.

Programmet gikk tydelig inn hos publikum, for stemningen var høy og latterbrølene enda høyere. Og kveldens siste vise ble møtt med enorm applaus.»

Enhver skjønner at dette ble en pangstart. Dessverre var min debut som vertinne snart over. Pliktene i byen kallet, men arbeidsoppgavene, miljøet og menneskene, fjellet og naturen hadde gitt mersmak.

Til Trollheimshytta sommeren 1982

Året etter – det var ingen tvil – jeg måtte til fjells. Men som fersk vertinne kunne jeg ikke selv velge hytte. Jeg ble derimot spurt om å bestyre Trollheimshytta.

På det tidspunkt hadde jeg gått både i Femundsmarka, Jotunheimen, Rondane, Taffjordsfjellene og i Sylene. men inne i Trollheimen hadde jeg aldri vært, og Trollheimshytta visste jeg ingenting om. Tenk det! Selvfølgelig grep jeg sjansen.

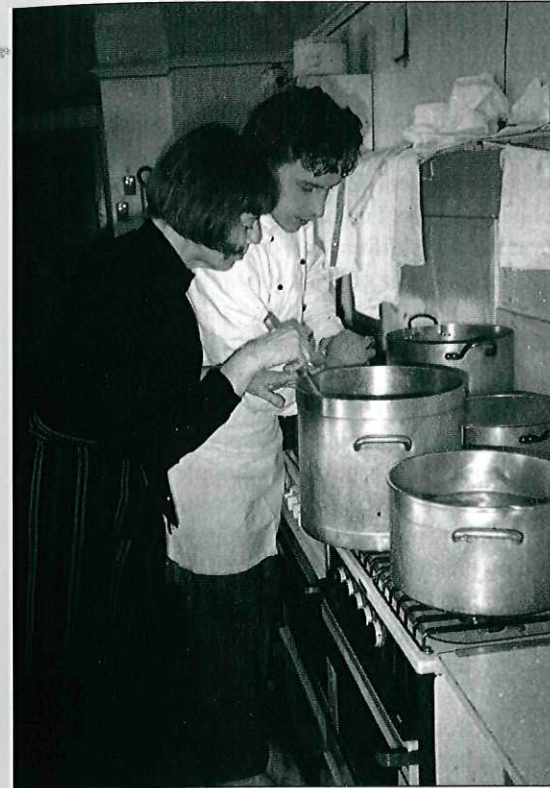
Bagasjen måtte vurderes nøye. Den skulle bæres fire kilometer, så det sa seg selv. På Gråhaugen i Folldalen ble vi møtt av Magnar Løset. Han skulle transportere oss med båt over Gråsjøen. Utrolig nok – sommervarmen kjentes god og trygg, og aldri har Gråsjøen vært så stille og vakker som da. Jeg mener det er viktig å ha godvær når en er på en plass for første gang.

Trollheimshytta – en flott gammel trebygning i sterk kontrast til Nedalen – tok imot meg. Ei hytte uten strøm, fryser, kjølekapasitet eller oppvaskmaskin. Var det mulig å drive ei hytte med 50-100 gjester hver natt uten disse hjelpemidlene? Jo, det var det – og jeg skulle komme til å oppdage at det å drive såkalt gammeldags og tungvint, skapte større nærhet til gjestene. Men det sier seg selv, uten kjøle- eller frysemuligheter, eller ei seter til nabo, måtte det bli mye hermetikk og tørrmelk. På den annen side bakte vi verdens beste brød – stekt i gassovn, og med vann rett fra fjellbekken fikk både kaffen og teen en helt eksklusiv aroma. Nemlig!

Mye var annerledes på Trollheimshytta – ikke minst det at drengen var en pensjonist. Å få arbeide sammen med en voksen person var et stort pluss. Det betydde én mindre å kontrollere og én mindre å huske for.

Alle som har vært på Trollheimshytta, kjenner Johan, men i 1982 var han ikke så kjent. Rindalsgutten, som i sine unge år var gjetergutt i Folldalen. Senere kom han til Trondheim og ble skomaker. men sommerferiene ble alltid tilbragt med telt i Folldalen. Ingen kjente fjellområdene bedre enn Johan – og at han i tillegg kunne reparere sko, var av uvurderlig verdi for ei ny og ukjent vertinne.

Det ble mange utfordringer på Trollheimshytta. Området og terrenget var som sagt ukjent for meg, og i fritida midt på dagen måtte jeg forte meg avgårde for å lære rutenettet. Det gjaldt å studere kartet godt og så gå eller småløpe så langt jeg kunne for så å returnere, klar til å ta imot dagens gjester. Resten av

Prøvesmaking sammen med kokken før middagen.

ruta lærte jeg ved å studere kartet nøye. Jeg lærte mye av denne metoden, og fordelene var at jeg kunne gå samme ruta mange ganger. På denne måten observerte jeg mange detaljer, og det var viktig å gi skikkelig svar når gjestene spurte om terrenget.

Men utfordringene ble flere. Ei vertinne på Trollheimshytta skulle ikke bare kjenne rutenettet – nei, hun skulle også uttale seg kyndig om den botaniske verden inne i Folldalen. Ja, hele tida var det noe en ikke kunne svare på og noe å lære. og jeg lærte og sugde til meg alt som var viktig.

Men tilbake til Johan dreng. Som gammel skomaker hadde han et spesielt forhold til fjellsko. Fjellskoene som tok seg inn til Trollheimshytta først på 80-tallet var ikke alltid av beste kvalitet. Men Johan limte, reparerte og pusset. Tenk hvilken service!

Utlendingene var ofte dårlig utstyrt på beina, og en kveld kom en tysker med fjellsko hvor halve sålen var løsnet. Mens flere gjester var til stede, tok Johan skoen, rev av hele sålen og konstaterte høyt og tydelig – «Dette er bare skit!». Vi som sto rundt, ble både sjokkert og målløs. Etter noen sekunders

hjernearbeid utbrøt jeg beroligende: «Er ist ein Schumacher!» Et lettelsens sukk gikk gjennom forsamlingen – ikke minst til eieren av skoen. Neste dag sto reparerte og nysmurte sko klar til vår tyske gjest. Takk, Johan!

Arbeidsoppgavene på ei hytte er temmelig mangfoldig. En sjarmerende oppgave på Trollheimshytta var selv klesvasken. Johan fyrte opp i den store, gamle gryta – laken på laken forsvant ned. Etterpå var det å bære den tunge vasken til bakken. Å stå der og skylle klær i en rein fjellbekk en godværsdag – nostalgien tok tak i en – det var romantisk! Den store, skinnende og hvite klesvasken som deretter blafret på snorene – ga en egen, deilig lykkfølelse.

Uvær og snøstorm i sommerfjellet

Å reise til fjells om sommeren var blitt noe jeg bare måtte. Fra 1984 ble også påska tilbrakt som vertinne – vinterfjellet på en primitiv måte ble en ny utfordring. Hva var det som fascinerte meg ved dette livet? Svarene er mange – ett av dem er uten tvil det menneskelige aspekt. Det å oppleve utelukkende positive relasjoner til sine medmennesker – gjester såvel som betjening. Min påstand er at det finnes ingen sure mennsker i fjellet. Mange ganger har jeg spurt meg selv – blir man glad og positiv av å gå i fjellet – eller er det de positive menneskene som oppsøker fjellet? Hvordan kan en ferie bestående av slit og svette, regn og tåke, snøvær og gnagsår, ømme bein og rygger skape så mange hyggelige personer? Lang flere enn man finner på sin vei i mer urbanisert terreng. Man kan undre seg...

Men ikke alle har forutsetninger for å ta fjellets utfordringer med glede. En dag i juli 1984 meldte værvarslinga stiv kuling og snø over 800 meter. Utpå ettermiddagen ankom et norsk ektepar leiende på et hollandsk ektepar ned fra Mellomfjell. Uten at verken jeg eller noen andre forsto det den gang, var nok det hollandske ekteparet i sjokktilstand. Han var botaniker på universitetsnivå – hun klaverpedagog. De skulle oppdage og oppleve den unike floraen i Trollheimen. I stedet ble det en kamp for livet. Ved Riaren la de seg i teltet – intetanende om uværet som var i anmarsj. Da de våknet neste morgen, slet vinden i teltduken og bakken var dekket med 30 cm nysnø. Ifølge dem selv hadde de svært godt utstyr, bl.a. store, grønne regncape som dekket hode, kropp og sekker. Disse skulle vise seg å være direkte farlige i kulingen på Mellomfjellet. Da de begynte å gå, tok vinden tak i capene, de mistet fotfestet og ført bortover med vinden. Nå var det naturen som hadde kontroll over dem – ikke omvendt. Heldigvis kom det norske ekteparet til unnsetning og regelrett leide dem ned fra fjellet.

To dager senere forlot hollenderne oss. De valgte da rask retur gjennom Svartådalen. De sa pent farvel, takket for hjelp og støtte, men skulle aldri komme tilbake til Trollheimen.

Dagen før satset ca. 20 gjester på å komme seg fram gjennom snøkavet til

Gjevilvassdalen. I følget var blant annet seks ungdommer i 15-16-årsalderen – derav to amerikanske. De var dårlig utstyrt for fjellet, noen med seilerstøvler, olabukser og bomullsgensere. Det var jo sommer, og hva har ungdommer rukket å få med seg av tøff fjellerfaring i den alderen? Jeg vet at de kom seg over, men det ble en dramatisk tur for ungdommene. En av dem ville legge seg ned og bokstavelig talt gi opp. Heldigvis var det også denne gang erfarne, voksne folk som bekymret for hvordan det ville gå, hadde hatt et øye med dem hele turen over. I den mest dramatiske fasen hadde de trådt til. For meg som vertinne, ble dette første gang med styggvær i sommerfjellet – og hva lærte jeg av det?

Jeg følte at mitt ansvarsområde ble utvidet. Burde jeg frarådet, eller kanskje hindret ungdommene i å gå Mellomfjell. I dag ville svaret vært ja!

Skuldra ut av ledd – og helikoptertransport

Gjester kom og gjester gikk.

Nye utfordringer ventet. Like før leggetid kl. 23 en kald sommerkveld i 1984 banket det på kjøkkendøra. En ung, noe medtatt tysker snublet inn. Tyskkunnskapene ble satt på prøve. Etter mye fram og tilbake fikk jeg oversikt over sammenhengen. Han hadde gått fra Fagerlidalen – ca 12 km – der lå vennene hans i telt. En av dem hadde fått skuldra ut av ledd og måtte ha helikoptertransport til nærmeste sykehus. Telefonforbindelsen med omverdenen fra Trollheimshytta var ikke den enkleste. Heldigvis virket telefonen akkurat da! Utfordringen for meg ble å beskrive situasjonen så alvorlig at helikopter ble rekvirert. Hvordan kunne jeg det? Ikke så jeg den skadde, og ikke hadde jeg greie på det å få skuldra ut av ledd. «De fleste med skuldra ut av ledd går hit på egne ben», sa legen på sykehuset.

Etter nok en runde tysk kom det fram at den skadde hadde fått skuldra ut av ledd på flere fjellturer i Norge tidligere. Men hvorfor legge avgårde med tung sekk da? Den skadde var i hvert fall ekstra forsikret på grunn av dette, og den økonomiske biten kunne det tyske forsikringsselskapet ta seg av. Etter mange telefoner til lensmann, distriktslege og sykehus ble helikopter rekvirert. Fra Ørland flystasjon kom så den endelige telefonen med følgende spørsmål: «Hvordan er landingsforholdene for helikopter ved Tollheimshytta?» Der var min ekspertise selvfølgelig stor! «Har dere noen form for lys, lyskaster der inne? «Ja, jo, vi har talglys!»

Alle gjestene hadde lagt seg, og det var utenkelig av ei vertinne med store krav til seg selv å spørre om hjelp. Men heldigvis var tilsyn Toralv Aune på Jøldalshytta der den kvelden, og det ble han som måtte leke landingsstripe ute på myra. I svarteste nata sto han og lyste mot himmelen med ei lita lomme-lykt. Klokket halv to om natta kunne vi se ei lysende rød kule komme opp gjennom dalen. Det var helt stille, men da uhyret fløy over hustakene og brøt

stillheten, føltes det som selveste tredje verdenskrig.

Helikoptermannskapet fikk nøyaktig situasjonsbeskrivelse hvor «skuldra» befant seg, og tok av. Ingen ekstra personer fikk bli med – den unge vennen måtte gå tilbake neste morgen. To dager senere, lenge etter midnattstid, dukket det tyske følget opp – uten ham med skuldra. Alt hadde gått greit, men selv så de temmelig utmagret ut. Da var det riktig å la dem spise så mye og så lenge de ville.

Jøldalshytta – ny hytte og nye oppgaver

Av personlige grunner ble det til at jeg «flyttet» til Jøldalen sommeren 1985. På det tidspunkt var jeg så begeistret for Trollheimshytta at jeg ikke var i stand til å se hvor vakkert det var på Jøldalen. Det skulle selvfølgelig endre seg. For ei vertinne føltes turisttrafikken nokså forskjellig på de to hyttene. På Trollheimshytta kom og gikk folk i mange ulike retninger. De hadde mye å fortelle og mye å spørre om. Mange ble i to døgn for å bestige Snota. Det skapte selvfølgelig større nærhet til gjestene. Ettersom Jøldalen på en måte ligger i utkanten av rutenettet, var fotturistene enten på begynnelsen eller på slutten av turen – og mange gikk rett og slett forbi. I tillegg var det stor dagtrafikk på Jøldalen – noe som førte til at det aldri ble ro på hytta. Og for ei vertinne som ønsket seg to-tre timers stillhet i løpet av dagen uten å måtte stikke seg til fjells, ble det en stor overgang.

Men Jøldalen hadde mange andre kvaliteter – ikke minst når det gjaldt kostholdet. Her fikk vi fersk melk og ferskt kjøtt, frisk frukt hver uke, samt egenfisket ørret fra Jølvannet. Gammeldags drevet seter som nærmeste nabo, herlig badevann om det skulle bli for varmt (det ble det) – en fantastisk beliggenhet og hyttenorges vakreste forstue...

På slutten av sesongen -85 gikk ca. 50 ungdomsskoleelever med ledere den såkalte «Trekanten». På Jøldalshytta skulle skikkelig norsk mat serveres, lapskaus og sviskegrøt med fløtemelk. Lapskausen gikk unna, men tenk vår tradisjonsrike dessert falt ikke i smak hos 80-åras 14-åringer. Mange hadde aldri spist sviskegrøt og tok slett ikke sjansen på ei turisthytte på en fjelltur. Hvem ville trodd det?

Mat, mat, mat. Rømmegrøt, kjøttkaker, sviskegrøt

Mange har i årenes løp spurt meg hvordan vi klarer å beregne nok mat til middag uten å vite hvor mange som kommer. Selv må jeg føye til – nok mat uten for mye rester.

Men jeg må innrømme, ettersom gjestene fyller huset om ettermiddagen, går vertinnen stadig til grytene. Blir det nok poteter, suppe osv.? Det kan være en spennende stund, men det gjelder å ha en hovedplan, og en reserveplan eller to hver dag. Appetitten og matlysten til folk er høyst ulik og kan være avgjø-

rende for om det blir nok mat. Jeg glemmer aldri og jeg tenker ofte på en påskeaften på Trollheimshytta. Kokken hadde kokt rømmegrøt til over 100 personer. Vi var kommet til andre bordsetting, det var mye latter og god stemning. Jeg registrerte bredfulle grøttallerkner hos dem som hadde forsynt seg og tenkte bekymret – går dette bra?

Plutselig forstummet den gode stemningen – grøtterinene var tomme! Forvirring og forbauselse – grytene på kjøkkenet var også tomme. Men, heldigvis – på kjøkkenet fantes mer rømme. Det var bare å sette i gang og koke på nytt. Alle fikk mer enn nok rømmegrøt innen kvelden var omme. Og jeg tror hele affæren endte med smålatter og enslags forståelse. Ingenting ble iallfall sagt eller kommentert.

Middagen er viktig for hytteturistene, ingen tvil om det. Etter en lang og kanskje slitsom dagsmarsj gir det en god følelse å sette seg til et dekket midagsbord. For oss på hyttene blir det viktig å gjøre denne opplevelsen så god som mulig. God mat, nok mat, varm mat og næringsrik mat. Det er lett å

På påskeaften hører bløtkake med til pliktene.

glemme det arbeidet som ligger bak en middag før den kommer på bordet.

Det er ikke til å legge skjul på at man måtte tenke nøktert og økonomisk fra første dag. Lageret ved oppstart i juni skulle rekke sesongen ut. Daglig oversikt over lagerbeholdningen ble viktig. Å kaste mat var strengt forbudt. På Trollheimshytta sto et lite lager med sagogryn, hvite og røde. Rød sagogrynsgrøt var vanlig i min oppvekst, men jeg kjente lite til at rød sagogryn ble forbudt omsatt en gang på 80-tallet. Men for å følge foreningens påbud om å utnytte maten best mulig, kokte vi rød sagogrynsgrøt, og folk spiste. Dagen etter kunne vi imidlertid lese i gjesteboka at vi hadde servert Tsjernobyl-pudding! Tabbe, sa jeg til meg selv.

Min store kjepphest når det gjaldt kostholdet ble poteter med eller uten skall. En påskesesong med uventet stort innrykk av gjester sa jeg til betjeningen: «Vi vasker potetene og serverer dem med skallet på.» Aldri hadde noen gjester uttrykt glede over gode poteter. Men denne påska kom flere positive kommentarer. Det var ikke uventet – næringsstoffene var bevart, og ikke minst smaksstoffene. Betydde det ikke noe å heve standarden på maten, selv om gjestene måtte ta bryet med å skrelle selv? Uten potetskrellemaskin tar det lang tid å skrelle poteter til 50-100 gjester. Mengden av potetskrelling gikk utover den korte fritida betjeningen kunne få pr. dag. Jeg var ikke i tvil om at dette var riktig for ei turisthytte uten strøm.

Men at maten betyr mye for gjestene, skulle denne saken komme til å vise. Her hadde jeg funnet på noe dumdristig og vågalt. Mange personer hadde sterke meninger, spesielt de innen TT-systemet. Den mest usaklige kommentaren jeg fikk var: «På hvilken restaurant i byen må du skrelle poteten selv?» «TTs turisthytter har vel på ingen områder ønsket å sammenligne seg med en restaurant i byen», var mitt svar.

Kommentarene har stilnet etter hvert, og jeg er fortsatt ikke i tvil om at dette er veien å gå. Et vesentlig moment som er kommet til i de siste årene, er at turistforeningene ønsker å ta hensyn til miljøet både inni og utenfor hyttene. Forbruk av energi i form av en potetskrellemaskin betyr på noen hytter forbruk av diesel i et aggregat. Det blir derfor viktig å finne veier, også innen kjøkkenets område, hvor man unngår forurensende forbrenning.

Mange går i fjellet – alle er velkommen

Å være betjening på ei turisthytte uten gjester er ikke morsomt. Å ha lite gjester er ikke stort bedre. Tvert imot, vi trives aller best når huset er stuvende fullt, og det er mye å gjøre. De siste tre-fire årene har hyttene ofte vært helt fulle. Med mye folk blir mangfoldet og variasjonen blant gjestene større. Det inspirerer oss i betjeningen, og alle er like velkommen.

En varm sommerkveld på Jøldalshytta tok jeg imot tre menn i tredveåra. De var første gang på turisthytte og skulle dette året ha villmarksferie i

Trollheimen. Å gå til sengs kl. 23.00 syntes de var uforskammet tidlig! Neste dag hadde de god tid, og vi ble bedre kjent. Jeg la ikke skjul på at det så ut som om sekkene deres inneholdt mye forskjellig, som engangsbestikk til 12, en bunke papptallerkner, et kilo oppskåret spekeskinke osv. Det endte med at vi tok ut 22 kg vekt tilsammen på tre sekker. Etter mye god hjelp og orientering om «livet i hytteturistfjellet» ønsket vi god tur til neste hytte.

Jeg må innrømme at det ble ikke like godt mottatt da de kom for å hente de 22 kiloene. Regelen om ro på hyttene var ikke lært. Klokken halv fem på morgenen noen dager senere banket det på vinduet mitt. Der sto villmarksgjestene og spurte etter bagasjen sin!

Det er ulike grunner til å gå i fjellet. Det skulle denne historien vise. Den sentrale turistforeningen har som kjent flere fellesturer i alle fjell. En fellestur fra Oslo-området besto en gang av fire mannlige deltakere og en kvinnelig turlleder. Etter en dagsmarsj ankom de Jøldalshytta. Da hadde en av deltakerne klaget på turen, kunne den unge turlederen noe fortvilt fortelle meg. Hvorfor? Jo, det var for få deltakere på fellesturen! Ville klagen kommet om gruppen hadde bestått av tre damer pluss han selv, undret vi. Humørfylt luftet vi tanken for turlederen og gjesten – og der lå visstnok hunden begravet. Gruppen var feil sammensatt. Det ble mye latter og moro av den klagen.

En takk til alle

Å arbeide for TT er gått i blodet.

Det å bestyre ei hytte og være vertinne var blitt en livsstil. Suget etter å reise til fjells har satt seg fast i kroppen. Etter hvert som årene er gått, har jeg måttet tenke igjennom – hvorfor ble det slik? Hvorfor har jeg brukt kanskje de beste årene av mitt liv til dette?

For det første har jeg av familieforhold og private grunner hatt anledning til det. Viktig er også den lagånden og fellesskapet som betjeningen sammen utvikler i arbeid og i fritid. Når en sesong starter, samles vi sju personer, mer eller mindre kjente for hverandre, til felles innsats. Som regel fem-seks unge mennesker og meg selv. Sammen får vi en følelse av å få til noe, lykkes og være til nytte for noen. Glade og fornøyde gjester gir en utrolig arbeids glede hos betjeningen. Å oppleve dette om og om igjen hos unge mennesker, som ofte er i sin første jobb, gir meg troen på at jeg gjør noe meningsfullt for unge mennesker.

På betjeningsmøte ved oppstart motiverer jeg alltid de unge ved å si at de er ambassadører for TT, samt at de er idealister som velger å arbeide på denne måten uten de store tarifføringene. Enhver er viktig for hvordan gjestene skal oppleve hytta. Måten de er på og oppfører seg i spisesalen, i kiosken eller med vaskebøtta, kan være avgjørende for inntrykket av hytta. Positiv, vennlig, arbeidsglad og solidarisk blir viktig stikkord. Jeg føler at jeg langt på vei har

lyktes med dette – så mye positiv og flott ungdom som jeg har hatt gleden av å være sammen med. Når vi samles til middag etter en hektisk dag, kan vi ofte føle oss som en stor sammenspleiset familie. Et godt miljø er skapt.

En takk til dere alle!

Samværet med gjestene har jeg nevnt tidligere, men jeg ønsker å dvele litt lenger ved det. På hyttene er det ingen etikette eller staffasje, det er ingen forskjell på folk. Alle slags personlige eller psykiske problemer blir på en måte fjernet i fjellet. Her blir alle opptatt av de samme tingene. Kommer vi oss opp lia, over toppen, rekker vi å raste før regnskura, hva får vi til middag, hvordan skal vi stille gnagsåret og blir det dusjing før rømmegrøten? Alle har samme formål i fjellet, det skaper en fellesskapsfølelse som merkes i spisesalen og i peisestua etter middag. Selv om arbeidstakene er mange og dagene lange, er det godt i være i dette miljøet. Det dukker opp mange små og store oppgaver med så mange gjester.

Å være sammen og møte mange ulike mennesker gir meg mye glede, inspirasjon og utfordring. Det blir et vekselspill hvor gjestene er like viktige for meg som vi betjeningen blir for dem. Så takk til gode møter med gjester i alle år.

Å leve i nærheten av naturen og fjellene er blitt viktig for meg. Det gjør godt å komme vekk fra det urbaniserte dagliglivet med moderne hjelpemidler, TV, aviser, støy og forurensning. Selv om arbeidstakene på hytta er krevende, innhenter jeg fort roen og stillheten ved det å være ute i naturen og fjellene. Å stikke avgårde på små eller større turer i fritida har vært av avgjørende betydning for meg. Her henter jeg ny inspirasjon, glede og energi. En takk til naturen!

Å besøke andre hytter og gå i andre fjell har vært svært nyttig skoloring for meg. En lærer mye av å være gjest selv også. Jeg har bodd på mange hytter rundt i Norges land, og jeg føler det er med rette jeg kan si at TTs hytter i Trollheimen er unike. Bygningsmessig er det ikke mange som kan sammenlignes med disse gamle, ærverdige tømmerveggene. Selv om våre hytter nok har mangler, gir disse tømmerveggene en spesiell opplevelse. Svært mange gjester kommenterer dette, og jeg er naturlig nok stolt av å være «mor» i et sånt fint hus.

Det er lenge siden skiltene med «Barn under 7 år har ikke adgang til hyttene» hang på hytteveggene. turistforeningen og driften på hyttene har endret seg mye siden den gang. Jeg er også glad for at vi nå kan ta imot våre gjester med hunder på en skikkelig måte. Betjeningen har fått mye bedre boforhold, og en ny middagsmeny ble innført for vel to år siden. Regulering av røyking er tilpasset moderne krav, og foreningen gjør det den kan for å imøtekomme behov når det gjelder utstyr og fornying. Det er mye å glede seg over.

Gjennom komitéarbeid og vertinnemøter har jeg fått være med å stake ut ny

kurs. Det siste året har jeg deltatt i planlegging og innkjøp til «nye» Trollheimshytta. I Trondhjems Turistforening har jeg funnet mitt engasjement i livet, gjennom den har jeg fått mulighet til å utvikle og realisere mange sider ved meg selv. Det er jeg takknemlig for.

Så til sist – TT, takk for at du fins!